

законодавство. Так, в деяких країнах Європи суд може зобов'язати власника патенту внести до розгляду спору грошову заставу в розмірі можливих витрат сторін під час судового розгляду, а також суди використовують ефективний спосіб покладання сплати всіх витрат на сторону, що програла спір.

Отже, для подолання зазначених негативних явищ та проведення ефективної боротьби з патентними троями є необхідним здійснити всебічне дослідження цього явища, застосовувати досвід зарубіжних країн щодо його подолання, удосконалити законодавство, щодо перевірки патентоздатності заявленого об'єкта та внесення змін до процедури проведення його експертизи. Це є необхідним для створення умов, за яких стає матеріально не вигідним для патентовласників захищати у суді патенти, об'єктом яких є вироби, що вже є давно відомими.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 року № 435-IV (із змінами та доповненнями) // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2003. – № 40. – С. 356.
2. WilliamJ. WatkinsPatentTrollspredatorylitigationandthesmotheringofinnovation / TheIndependentInstitute, 100 SwanWay, Oakland, p.81;
3. Відомості Державного реєстру патентів України на промислові зразки [Електронний ресурс]. – Режим доступа: <http://base.uipv.org/searchBul/search.php?action=search>

Ругало Юлія Іванівна,

*студентка 2 курсу магістратури факультету адвокатури
Національного університету «Одеська юридична академія»
Науковий керівник – к.ю.н., доцент Костова Н.І.*

ДОСТУП ЖІНКИ ДО ОСВІТИ ТА НАУКИ У СТАРОДАВНМУ РИМІ ТА СУЧАСНОСТІ

Статус жінки у суспільстві впродовж віків мав особливе актуальне значення. Особливо різнився доступ жінки до освіти та науки у різні часи та на різних територіях. Актуальність вивчення проблеми можливості перебування в науковому колі жінки в римському та сучасному українському суспільстві зумовлена важливою темою гендерної рівності у світі.

Як відомо, освідченістю жінок в Античному світі нехтували дві країни:

Афіни та Спарта, проте Рим у вищезгаданій сфері випереджав сусідні країни. У Афінах дівчата взагалі не навчались, вони не мали права сидіти за одним столом з чоловіками, проте було виключення – гетери – жінки, елітні проститутки, які мали бути освідченими, щоб чоловікам було цікаво говорити з ними; а в Спарті жінки були зрівняні з чоловіками у військово-фізичній підготовці. Римські жінки, в свою чергу, навчались у школах та приватно вдома.

Щодо епохи середньовіччя, то в сфері науки абсолютно домінували чоловіки, які не тільки монополізували систему освіти, а ще й заборонили доступ до неї жінкам. Проте, навіть в цей, на перший погляд, жорстокий для жінки період, вона мала змогу займатися медициною.

В Новий час жінкам не був доступний вид формального навчання. Вони здебільшого отримували знання займаючись самотійно або від своїх батьків, братів, чоловіків.

В Новітній час жінки мають вільний доступ до науки, проте, все ж таки стикаються з супротивом на основі гендерності та стереотипів.

Що ж до доступу жінки у Древньому Римі до освіти та науки – дійсно існувала вражаюча на той час свобода вибору та участі.

Гай зауважував, що немає достатніх підстав для встановлення опіки над повнолітніми жінками, оскільки вони самі займаються своїми справами, а в деяких випадках опікун тільки для форми виявляє свою згоду [1].

Римляни сприяли особистісному розвтку дітей, приділяючи велику увагу їхньому вихованню та освіті. Досить показовою є увага, яку римські філософи, письменники поети приділяли питанню виховання й освіти жінок, формуючи пену громадську думку про необхідність жіночої освіти. Уже факт виникнення такого питання свідчить про особливе уважне ставлення до жінок[2].

Жінок в багатих сім'ях вчили грамоті та нескладним предметам. Їх допускали до занять медициною. Відомо про римську жінку професора медицини Фелісту.

Проте жінки не мали доступу до філософії, але були виключеня, наприклад в школу Епікура жінки мали вільний доступ. Пізніше жінкам дозволялось вивчати грамоту та бути вчителями.

Щодо участі у політичному житті – жінки не мали політичних прав, проте серед безпосередніх форм політичної діяльності римлянок можна назвати передвиборчу агітацію за «своїх» кандидатів, участь у заколоті Катиліни та у військових діях під час Перузіанської війни, колективні демонстрації тощо. Саме колективні демонстрації римлянок викликали найбільший резонанс у суспільстві.

Деякі римлянки, у першу чергу матері та дружини, виступали як політичні радники при своїх родичах політиках і таким чином, через них впливали на політичні процеси. У той час як дочки використовувались як об'єкт політичних маніпуляцій [2].

В нашому суспільстві жінка часто потерпає від стереотипів. Стереотипице мисленнєві шаблони, які використовуються у випадку недостатчі знань у певній сфері.

Американський історик Маргарет Росистер в 1993 році ввела поняття Ефект Матильди – описуючи один із таких стереотипів про жінок-вчених.

Ефект Матильди – це систематичне заперечення вкладу жінок в науку, приуменшення значення їх робіт и приписування результатів робіт жінок їх колегам чоловікам.

Відомим прикладом присвоєння результатів роботи в науці чоловіком є Марта Готье. Вона привнесла чималий вклад у відкриття синдрому Дауна, в той час це відкриття було забране й приписане чоловіку Ж. Лежону.

А коли Розалін Ялоу вручали Нобелівську премію, деякі гості думали, що вона піднялась на сцену щоби супроводити свого чоловіка-лауреата.

Красномовним є приклад Нетті Марії Стівенс – вона одна з перших американських жінок-генетиків, чий вклад науки визнали. Вона і Едмунд Бічер Уілсон незалежно один від одного стали першими дослідниками Х та Y хромосом. Проте після її смерті Т. Морган написав про неї в науковому журналі, охарактеризувавши її як лаборантку, а не вченого.

Навіть Марія Складовська-Кюри, спочатку не була номінована Нобілевським комітетом, але комітет включив в список її колеги по роботі П'єра Кюрі та Анрі Беккерля.

На прикладі становища жінки у Римському суспільстві можемо побачити дійсно її важливе значення у господарсько-економічному та політичному житті країни. Надзвичайно розвинена римська держава відрізнялась від інших країн того часу прогресивним залученням жінки до багатьох сфер освіти та науки.

Деякі заборони вивчати певні галузі знань були пов'язані виключно зі звичаєвим правом та традиціями, але ніяк зі стереотипами, що панують у нашому суспільстві і зараз.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Вовк В. М. «Жіноче питання» у римському праві \ В.М. Вовк .-Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ.-Серія юридична : зб. наук. пр. – Львів, 2008. – No 3.
2. Селевко Ю.П. Соціально-правове та майнове становище жінок у Римській

Республіці (V–I ст. до н. е.)// Ю.П. Селевко. – Автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата історичних наук. – 201 с.

3. Страхов М. М. Історія держави і права зарубіжних країн: Підручник для студентів юридичних спеціальностей вищих закладів освіти. / М. М. Страхов. – Харків. – Право. – 1999. – 416 с.
4. Орленко В. І., Орленко В. В. Історія держави і права зарубіжних країн: Посіб. для підготов, до іспитів, 3-є вид. стереотип / В. І. Орленко, В. В. Орленко – К.: Вид. Паливода А. В., 2008. – 244 с.

Соломанина Тат'яна Євгенівна,

*студентка курсу факультета міжнародно-правових відносин
Національного університету «Одеська юридична академія»
Науковий керівник – асистент Спасова Е. І.*

КРИОНИКА И ВОЗМОЖНОСТЬ ВВЕДЕНИЯ ЕЁ В УКРАИНЕ

Согласно ч.1 ст. 3 Конституции Украины, «человек и его жизнь признаются наивысшей социальной ценностью» [1]. Ст. 201 Гражданского кодекса Украины также предусматривает, что «одним из личных неимущественных благ, которые охраняются гражданским законодательством, является жизнь человека» [2]. Однако, несмотря на современный уровень развития науки, качество окружающей среды, в которой проживает человек, и многие других факторы, – неизбежной составляющей жизни является смерть.

Вполне объективные и довольно достоверные статистические исследования показывают, что на данном этапе развития наших знаний о природе и обществе умирает 100 процентов населения Земли [3, с. 19]. На современном этапе развития науки смерти не избежать. В связи с этим, вопрос регулирования гарантий погребения является довольно важным. Ст. 4 Закона Украины «О погребении и похоронном деле» устанавливает основные принципы погребения, «с учетом волеизъявления умершего, выраженного лицом при жизни, а при его отсутствии – с учетом пожеланий родственников» [4].

Однако, несмотря на неизбежность смерти на современном этапе развития науки, крионирование – заморозка людей с целью последующего оживления их в будущем, набирает обороты [5].

Сегодня в мире существует три «криофирмы», занимающиеся криохраниением человеческого организма: американская некоммерческая